

rezultirao savjetničkim poslovima. Sve povjerene poslove obavljao je odgovorno, a to je isto tražio i od ostalih. Po odlasku u mirovinu bio je angažiran u raznim stručnim komisijama sve do kraja života, gdje je uvijek promovirao stručnost, rad i disciplinu. U svrhu razmjene stručnih saznanja i upoznavanja s novim trendovima u šumarstvu nekoliko europskih zemalja, sudjelovao je na više stručnih skupova, seminara i ekskurzija. Za Domovinskog rata obavljao je dužnost zapovjednika Narodne zaštite općine Otočac 1991–1992. g., a također je nositelj spomenice Domovinskog rata.

Na posljednjem ispraćaju u Otočcu 2010. g. upravitelj Šumarije Otočac, Zvonko Burić, dipl. ing. šum., predstavnik mlađe generacije šumara između ostalog je rekao: "Porijeklom iz velebitskog krša, oplemenio je šumarsku struku ličkih šuma, gdje je dugogodišnjim radom ostavio duboki trag u gospodarenju, a svojim znanjem, zalaganjem i autoritetom pokazao nam put kako bi se trebali odnositi prema struci i okolini."

Hvala i slava našem ličkom šumaru Marku "Maki" Vukeliću.

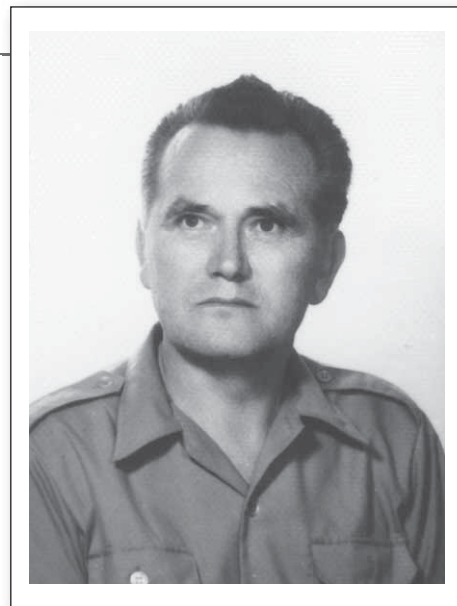
GAJO PETROVIĆ (1927–2011)

Dr. sc. Vice Ivančević

Iz stare generacije šumarskih stručnjaka Hrvatskog primorja i Gorskog kotara nenadano nas je napustio kolega Gajo Petrović, istaknuti šumarski stručnjak.

Rođen je u Moravicama (Gorski kotar) 19. 4. 1927. g. u trgovačkoj obitelji oca Sime i majke Ane rođ. Vučinić. Osnovnu školu završio je u rodnom mjestu 1939. g., a realnu gimnaziju u Ogulinu tek 1948. g. zbog čestih prekida nastave za vrijeme drugog svjetskog rata. Slijedi upis i završetak studija na Poljoprivredno-šumarskom fakultetu u Zagrebu, šumarskom odsjeku 1953. godine. Odmah se zapošljava u Š.G. "Javornica" Ogulin, gdje za vrijeme dvogodišnjeg rada stječe dragocjena praktična iskustva od renomiranih šumarskih stručnjaka specijalista (Prešecki, Tonković i Popović). Godine 1955. izabran je za upravitelja šumarije "Bukovica" Ogulin u trajanju od dvije godine, a potom je 1957. g. vodio šumariju Drežnica. Po odlasku iz Drežnice, pa do 1960. g. obnaša dužnost tehničkog direktora drvne industrije u Bosanskom Grahovu. Ubrzo se vraća šumarstvu na mjesto kotarskog šumarskog inspektora u Ogulinu, odakle početkom 1962. g. postaje upravitelj šumarije Novi Vinodolski.

Slijedi dugotrajno i najplodnije razdoblje njegovog zrelog i veoma uspješnog stručnog vodstva navedene Šumarije do 1985. godine, u neprekidnom trajanju od 23 godine. Za to vrijeme uvodi se mehanizacija u svim fazama iskorišćivanja šuma te se ulažu znatna sredstva u izgradnju šumskih cesta i vlaka, što pridonosi boljoj otvorenosti šumskih kompleksa. Zahvaljujući poznavanju pripremnih i završnih radova na izgradnji šumskih cesta i vlaka, često je sudjelovao

na rekognosciranje terena i polaganju nul-linija za većinu tih projekata. Ova dva važna segmenta u gospodarenju šumama bila su u središtu njegovoga rada, što je i razumljivo, budući je o tome ovisio poslovni rezultat. Uostalom njegov magistarski rad pod vodstvom prof. dr. sc. Roke Benića "Komparativni studij učinka kod izvlačenja jelove oblovine traktorima i MT-558, Fe 35 i konjskom vučom u g.j. Vidina greda" obrađivao je efekte iskorišćivanja šuma ovisno o vrstama vuče, a sadržavao je 64 stranice teksta i 11 tablica s grafikonima. Znanstveno vijeće Šumarskog fakulteta u Zagrebu prihvatilo je magistarsku radnju 1977. g. i promoviralo ga u akademski stupanj magistra iz znanstvenog područja iskorišćivanja šuma. Pod njegovim vodstvom i u suradnji sa Šumarskim institutom Jastrebarsko 1975. g.

započinju pokusi primjene grupimičnih sječa na područje šumarije Novi Vinodolski, gdje je to bilo moguće u svrhu sigurnije i znatno brže biološke obnove šuma i bolje koncentracije sječa. Početne rezultate ovih pokusa prezentirao je kolega Gajo u Ogulinu 1979. g. na savjetovanju u povodu 100.godišnjice organiziranog šumarstva na ogulinskom području u radu pod naslovom: *"Ekonomski učinci preborno-grupimičnog gospodarenja šumama na području šumarije Novi Vinodolski"*. U njemu se uspoređuje ekonomičnost gospodarenja stablimičnog i grupimičnog načina gospodarenja na području šumarije Novi Vinodolski, gdje su postignuti bolji učinci kod grupimičnog nego do tada dominantnog stablimičnog načina gospodarenja. Autor sugerira našim šumarskim znanstvenim institucijama nastavak istraživanja ovakvog načina gospodarenja kako bi došli do konačnog rješenja.

Radničkom standardu poklanjala se velika pozornost, pa je izgrađeno nekoliko većih komfornih radničkih nastambi zavidnih sanitarnih standarda, prehrane i društvenog sadržaja. Ovakvi povoljni uvjeti smještaja radnika koji su pretežito dolazili iz Bosne i Hercegovine povoljno su utjecali na povećanje radnih učinaka, koji su rezultirali

izvršenjem godišnjih planova gospodarenja u kraćim razdobljima s potpunim prekidom rada u zimskim mjesecima. Zbog uspješnog poslovanja pod njegovim vodstvom, posebice u razdoblju od 1970. do 1985. g. šumarija Novi Vinodolski pripadala je skupini najuspješnijih šumarija s područja prebornih šuma.

U novoj funkcionalnoj organizaciji šumarstva postavljen je za člana Poslovnog odbora Goransko-primorskog šumskog gospodarstva Delnice od 1985. do 1988. g., pa savjetnika u OOUR-u za iskorišćivanje šuma Novi Vinodolski od 1988. do 1991. g. kada odlazi u zasluženu mirovinu. Na 83. skupštini DITŠDI u Karlovcu 1964. g. biran je u Upravni odbor u mandatu od dvije godine. Za radni doprinos odlikovan je Ordenom rada 1.reda za radne zasluge. Umirovljeničke dane provodio je pretežito u Novom Vinodolskom te dijelom u svom rodnom kraju. Pamtit ćemo ga po ogromnoj energiji i velikoj ljubavi koju je iskazivao prema šumi. Svojom osobnošću i stručnim domtom ostavio je vidne tragove u našoj zelenoj struci, posebice u gospodarenju prebornih šuma šumarije Novi Vinodolski, na čemu mu šumarska struka izražava veliku zahvalnost.